

HVAD VI VIL

ORGAN

for

Kvindesagen:

Kvindens Ligeberettigelse
med Manden.

Fredssagen:

Krigs Forebyggelse
ved Voldgift.

Arbejdersagen:

Lige Ret og Adgang for
alle til Samfundets Goder.

Udgivet af Kvindelig Fremskridtsforening.

Nr. 6.

Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge.

København, den 15. Marts 1889.

II. Aargang.

Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

Mænd.

Af
Line Luplau.

Naar man fra forskellig Side i denne Tid debatterer Spørgsmaalet om Kommunelærerindens Lønning i Forhold til Manden, saa er det ikke mig om at gøre at faa drøftet og sigtet, hvilken Synsmaade der er den rette fra et statsøkonomisk Synspunkt, at faa klargjort, at hvis Kvinderne komme med i Konkurrencen her og paa andre Erhvervsomraader, saa blive de økonomiske Forhold endnu slettere end de er osv.; men det er mig om at gøre at erfare, om de Mænd, der træde i Skranken for den Synsmaade, at det er berettiget, at Kommunelærerne faa højere Løn end Kommunelærerinderne for det Arbejde, der er lige dygtigt gjort og tager samme Tid, *virkelig* have opfattet Kvindespørgsmaalet intensivt, have set ind i det i sin dybeste Grund. Det staar nu for Døren ude og hjemme og opstiller sine Fordringer. De lyde paa lige Ret for Mand og Kvinde saavel i det lille fattige Hjem som i det rige Hjem, i Samfundets rummelige Hjem og i det største, i Staten. Vi blive ikke trætte af at ville overbevise al Verden om, at Kvinden er et Menneske som Manden, med hans Trang til at blive anerkendt paa alle Omraader, saa sandt hun er det værd.

At der hører lange Kampe, drøje Tider til for at bibringe Mænd denne Overbevisning, det erfare vi daglig under vort Arbejde i denne Sag.

Ja! det staar som et stort Spørgsmaal: Tror I, at vi har samme Ret som I til at leve vort Menne-

skeliv efter vort eget Valg, efter vore naturlige Evner paa alle Omraader; eller tror I paa, som I har indsuget det med Modermælken, at vi er af lavere Stof, saa om vi end komme lidt med, skal vi dog skydes til Side af Manden?

Disse rent menneskelige Betragtninger have paa-trængt sig mig ved at se, hvorledes en Mand har taget Sagen om Kommunelærerindernes Lønning, og har givet mig Anledning til at udtale, at det, som det kommer an paa for os, sig selv oparbejdende Kvinder, i det store Pnnkt, om vi kan faa Lov til at leve et Liv, som vi kalde menneskeværdigt, ikke er en lang og trættende Definition af det, der har været, nu er eller kan blive Følgen af den store Reform, Kvindens Frigørelse; men at det er om at gøre, at faa det ind i Mændenes Bevidsthed, at det er Ansvar og Forpligtelse — Arbejde og deraf følgende Tilfredshed og lykkeligere Levekaar, Anerkendelse af vor Ret dertil, vi fordre, at der skal indrømmes os; og vi formene, at det vil komme Mændene væsentlig til Baade og Bedste den Dag, vi kommer med i hvert Arbejde.

Men hvorledes kan vi faa et fyldestgørende Svar paa dette Spørgsmaal? Det er sikkert umuligt at faa dette positivt; — men disse Mænd, som sige, at de holde paa Kvindesagen, kunde svare os ved at støtte den ganske anderledes i Gerningen, end de gøre det, støtte den som en stor Reform i Menneskelighedens Navn og navnlig ikke modarbejde den ved den Maade, hvorpaa Hr. *Rubin* og Hr. *Oeconomus* se den.

Naar man oppe i Landstinget i Fjor, da Lovforslag om Kvindens Deltagelse i forskellige Samfundsopgaver forelaa, hørte saadanne Ytringer af Kvindesagens Venner som »i langt vigtigere Sager end denne«, og lignende, saa tyder det heller ikke paa,